

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

22. DUBNA 2018

Z obsahu:

Závěrečné obřady mše svaté

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 4. dubna 2018

- strana 2 -

Svatý Fidel ze Sigmaringenu

Libor Rösner

- strana 4 -

Nechtěné děti džihádu

- strana 5 -

Kým má být kněz po svém vysvěcení...

P. François Zannini

- strana 6 -

Úplná odevzdanost v následování

Ježíše Krista - celibát

P. Andreas Hirsch FSSP

- strana 8 -

Pastýř, který se za svůj lid modlil a obětoval své utrpení

Rozhovor

s prof. P. Martinem
Weisem, postulátorem
beatifikačního procesu

Božího služebníka

Josefa Hloucha

- strana 9 -

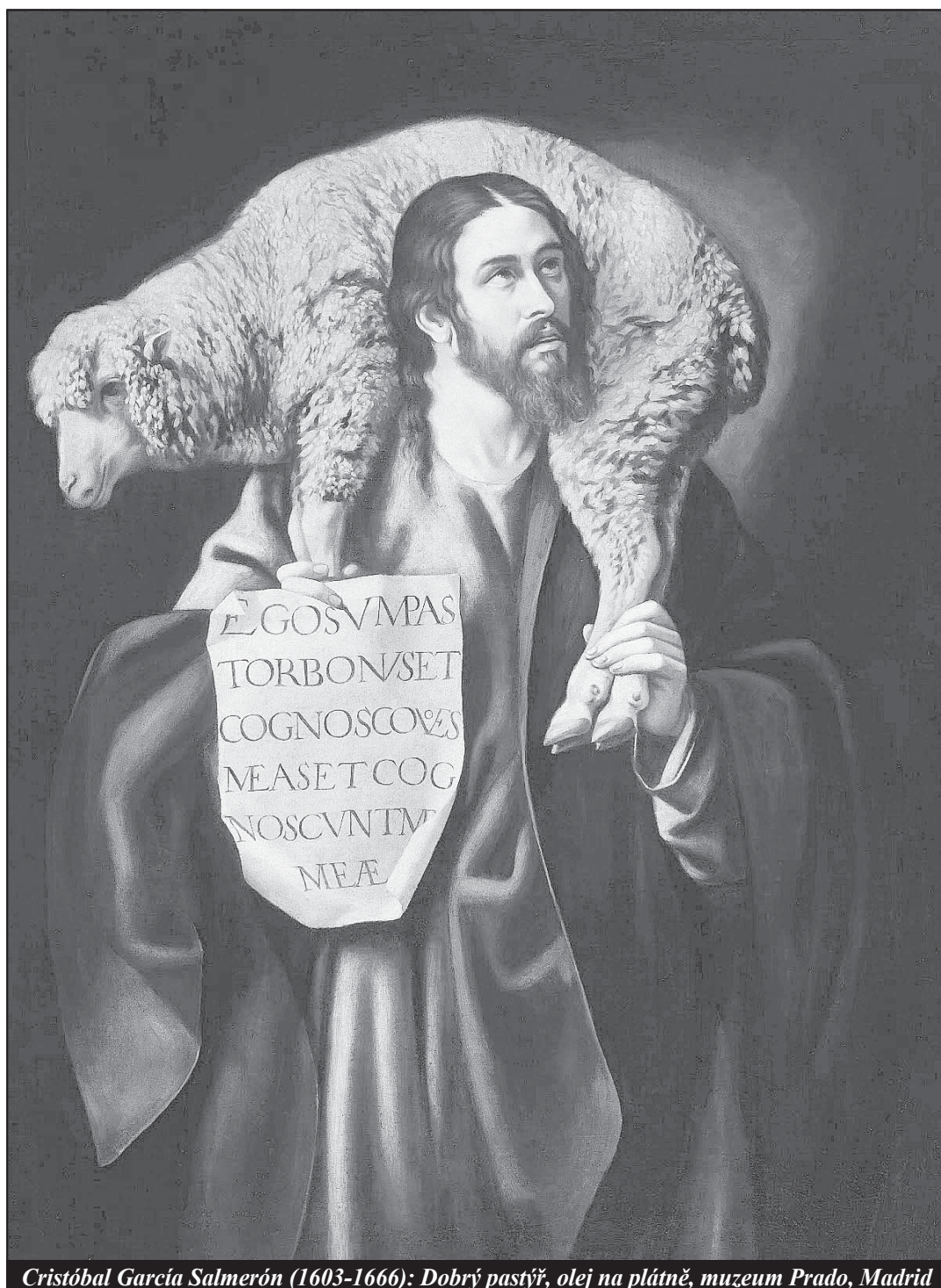
Vizionář:

Tajemství zjevení

v Tre Fontane (3)

Saverio Gaeta

- strana 13 -

Cristóbal García Salmerón (1603-1666): Dobry pastyr, olej na plátně, muzeum Prado, Madrid

Závěrečné obřady mše svaté (Jan 20,19-20)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

4. dubna 2018 na náměstí Sv. Petra v Římě

Touto katechezí uzavíráme cyklus věnovaný mši, která je vlastně památkou, nikoli pouhou vzpomínkou, ožívá v ní znovu Ježíšovo umučení a vzkříšení. Posledně jsme došli k přijímání a modlitbě po přijímání. Potom následuje kněžské požehnání a propuštění lidu (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 90), kterým se mše končí. Stejně jako se začala znamením kříže ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého, tak je mše, tedy liturgický úkon, ve jménu Trojice také zpečetěn.

Dobře však víme, že konec mše je začátkem vydávání křesťanského svědec-

tví. Křesťané nechodí na mši, aby vykonali týdenní povinnost a pak zapomněli. Křesťané jdou na mši, aby se účastnili umučení a vzkříšení Páně a potom více žili jako křesťané. Začíná tak vydávání křesťanského svědectví. Vycházíme z kostela „v pokoji“, abychom nesli Boží požehnání do všedního konání a ve svých domovech, pracovištích a mezi starostmi o pozemskou obec „oslavovali Pána svým životem“. Jestliže však vycházím z kostela, koukám na toho či onoho a drbu, pak nevstoupila mše do mého srdce. Proč? Protože nejsem schopen křesťanský žít a svědčit. Pokaždé, když odchá-

zím ze mše, mám být lepší, než jsem přišel. Mít více života, síly a ochoty vydávat křesťanské svědectví. Eucharistií Pán Ježíš vstupuje do nás, našeho srdce a našeho těla, aby „milost pronikla celý náš život“ (*Římský misál*, modlitba po přijímání na Velikonoční pondělí).

Od bohoslužby k životu, tedy s vědomím, že mše dochází naplnění v konkrétních rozhodnutích toho, kdo se v první osobě nechává vtáhnout do Kristových tajemství. Nesmíme zapomenout, že slavíme Eucharistii, abychom se stali eucharistickými muži a ženami. Co to znamená? To

Pokračování na str. 7

Je neděle Dobrého pastýře, vrcholí Týden modliteb za duchovní povolání. Společně můžeme na stránkách tohoto čísla Světla reflektovat nejen podstatu kněžské služby, ale i konkrétní způsoby, jak duchovní povolání žít v praxi. Mít před sebou vzory je důležité pro všechny – pro ty, kdo jsou povoláni k životu ve stejném stavu jako tyto vzory, stejně jako pro ty, kdo se za své současníky modlí, aby byli ve svém duchovním povolání svatí a věrní jako jejich dávní i nedávní předchůdci.

Kým je kněz? Především viditelným zástupcem Krista na zemi – alter Christus. Krásně to však vyjadřuje dnešním jazykem i P. François Zannini, když říká: „Kněz je prevozníkem, jenž převáží duše ze země do nebe. Je to muž, který má být naplněný Bohem.“ (str. 6–7) A protože jde o permanentní službu Nejvyššímu – Trojedinému Bohu, která trvá opravdu 24 hodin denně, je pochopitelné a zřejmé už od dob apoštolských, že kněžství je spojeno s celibátem. (str. 8) Jen tak se může kněz stejně jako Ježíš plně obětovat pro své ovce. Svoji samotu pak sdílí kněz spolu s Ježíšem, který ji prožíval na Kalvárii – tak se spojuje Mistr se svým apoštolem a vytváře-

Editorial

jí nezbytnou jednotu pro poslání sloužit lidským duším zcela, bez výhrad, až k prolití vlastní krve.

Chceme-li příklady těch, kteří své duchovní povolání dovedli, můžeme-li to tak říci, k dokonalosti, pak lze hledat jak mezi světcí (str. 4–5), tak mezi těmi, které možná ještě někteří ze čtenářů Světla poznali osobně (str. 9–11). Jak u sv. Fidela ze Sigmaringenu, tak u biskupa Josefa Hloucha nacházíme onu plnost nasazení a spojení s Ježíšem v poslání „převážet duše ze země do nebe“, plnost vyvěrající z vlastního naplnění Bohem, který je pro ně Vším, Cílem pozemského putování, k němuž vede cesta skrze věrnost Ježíši ve víře, slovech i činech.

Svatý Fidel korunoval své zasvěcení Bohu do krajnosti – byl pro svoji víru ubit kalvínci. A co víc, potvrdil svoji věrnost pár chvil před smrtí, když byl nucen k odpadu od katolické víry: „Vždyť jsem k vám přišel, abych vám hlásal víru pravou, ne abych přijal falešnou.“ Svědectví, které je světlem i pro dnešní dobu. Každý katolický křesťan, nejen ti, kdo zasvětili

zvláštním způsobem svůj život Bohu, by měl Fidelova slova hluboce vrýt do svého srdce, neboť vyjadřují podstatu misijního poslání, vyplývajícího z přijetí svátosti křtu.

K dosažení takové svatosti života, která nám umožní žít podle Fideľovy závěti, není třeba hledat složité cesty, spíše to vyžaduje vstoupit do hlubin svého srdce a provést, ba denně při zpytování svědomí provádět to, co adresoval biskup Josef Hlouch své duchovní dceři Aničce Zelikové: „Musíme si počínat jako letci v balonu. Chtějí-li vystoupit co nejvýš, vyhazují zatížení jedno po druhém, a pak skutečně vystupují. Musíme v duši pozorně zkoumat, co bychom z ní měli ještě odstranit, abychom byli uvolnění pro výšiny...“ Chceme-li, aby naše duše vystoupila k Bohu a byla s ním navěky blaženě spojena, a chceme-li být v tom živými svědky i pro druhé, zkoumejme a odstraňujme, prosme Boha o potřebné milosti. A modleme se i za ty, jejichž posláním zde na zemi je převážet lidské duše ze země do nebe. Posilujme se u Panny Marie, ona je nám vždy laskavou a věrnou Pomocnicí!

Daniel Dehner

Dnešní liturgie slova tě opět vrací do školy apoštola Jana. Nespokoj se však jen se dvěma verši z jeho 1. listu a přečti si celou jeho třetí kapitolu, abys mohl lépe ocenit, jak velká je láska nebeského Otce: velkodušně tě přijímá za své vlastní dítě. Apoštol však současně upozorňuje, že je tu ještě někdo jiný, kdo se o tebe velmi intenzivně zajímá: je to *dábel*⁽¹⁾. Protože by chtěl být jako Bůh, i on chce mít své „dětí“⁽²⁾. Dobře si porovnej, jaký je tu rozdíl.

Bůh Otec ti projevil svou lásku tím, že poslal k tobě svého vlastního Syna. Pojď za ním a dobře poslouchej, představí se ti sám v roli dobrého Pastýře. Jestliže se ti bude zdát, jako by hovořil jen k tobě, vůbec se nemýlíš. Pro tohoto Pastýře nejsi jednou z mnoha, přemnoha ovcí, zcela ztracenou ve stádě. Věnuje ti osobně všechnu svou láskyplnou péči a starostlivost, má tě stále na očích, jako bys byla jediná a jako by žádnou jinou neměl. Volá tě důvěrně tvým vlastním *jménem*, abys šla za ním na nejlepší pastviny. Jestliže o tobě říká, že tě zná, je to mnohem více, než že o tobě ví, že tě rozpozná mezi ostatními. Je to známost, která se zakládá na nejdůvěrnějším vztahu, dokonce podobném, jaký panuje mezi ním a jeho Otcem, který ho poslal: je to vztah osobní lásky, která nekonečně přesahuje všechnu pozemskou lásku, neboť ti dává právo již nyní být *jeho dítětem*. Ty nohy, které za tebou spěchaly, kdykoliv ses mu zatoulala, ty ruce, které tě vysvobodily z trní a berou tě do náruče, nesou rány po hřebecích, protože máš Pastýře a Bratra, který dal za tebe v oběť svůj vlastní život. *Nikdo nemá větší lásky*.⁽³⁾

A co ten druhý? Chce se opičit po Bohu, ale to nejpodstatnější, v čem dábel nemůže Boha ani napodobit, je skutečnost, že není schopen milovat, nýbrž tě jen ze *vší své mysli* nenávidí. Nic jiného ani nedělá, protože *hřeší od začátku*⁽⁴⁾. Nevidíš, že je to podezřelý, že přichází s nabídkami, které vypadají tak velkoryse a lákavě, když tě vůbec nemiluje? Co jiného ti může nabízet než to, co by tě tak oslnilo a zaslepilo, že pak vůbec nevidíš, jak se spolu s ním vzdaluješ od svého nebeského Otce. Dábel

nemá pranic, co by mohl pro tebe obětovat, tím méně sám sebe. Naopak, má jediný zájem: obětovat tebe pro sebe samého. To je důvod, proč se o tebe zajímá. Když se mu podaří učinit tě spoluúčastníkem

svého vlastního osudu, navěky tě připraví o všechno Boží synovství i o dědictví, které máš u Otce, protože ti je bezmezně závidí a kvůli němu tě nenávidí. Slibuje si, že to

bude pro něho aspoň hubená záplata, když s ním budeš sdílet jeho vlastní věčné neštěstí. Dábel zná jen jednu radost, která je vlastní jen jemu a jeho dětem: radost z cizího neštěstí a záhuby.

Protože tvůj Pastýř dobře zná svého a tvého nepřítele a chce tě před ním náležitě varovat, upozorňuje tě na podlý způsob, jakým se k tobě dábel přibližuje. Proniká mezi ovce díky těm, kteří jsou jeho dětmi. To je jeho šalebný způsob, jakým se *převléká za ovci*⁽⁵⁾. Dělá si ovčí roucho z jejich podoby, jejich vlastností, znalostí, pověstí, z jejich důvěryhodného postavení a vlivu, ale vede přitom jejich kroky a jednání tak, aby nakonec vším tím, co dělají, sloužily svému otci – ďáblu. Ten, kdo není pravý pastýř, zneužívá ovce, aby posloužil sám sobě. Přichází jako *zloděj, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu*⁽⁶⁾. Na tobě mu vůbec nezáleží, nezavede tě na tučnou pastvu, ale bude tě sytit jedovatým býlím, lží, zabalenou do polopravd.

Miláček Páně ví, o čem mluví, když tě varuje: *Milování, každému duchu hned nevěřte, ale zkoumejte duchy, zdali jsou od Boha, vždyť je ve světě mnoho lži proroků. Oni jsou ze světa. To, co říkají, vychází ze světského smýšlení a svět jim dopřává sluchu*.⁽⁷⁾ Vkrádají se do ovčince všemi možnými způsoby, aby zde zaselí nové náboženství pro nový věk, takové náboženství, aby se zalíbilo světu. Najdeš v něm dokonalou snůšku všeho, čím *lhář* od počátku klamal a sváděl lidi. Jen jedno v něm nenajdeš: *Ježíše, Mesiáše, Božího Syna*. Jak to, že chybi právě ON? Protože *Boží Syn přišel, aby ďáblův činnost udělal konec*⁽⁸⁾.

Proto se ani v nejmenším neodlučuj od Ježíše a věř jeho slovu, že musí být *jen jedno stádo a jeden Pastýř*. To bude JEHO stádo a ON sám do svého stáda svede i všechny ty ovce, které zatím nejsou z je-

Co nás čeká?

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dobrý pastýř dává život za své ovce.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem Svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý.“

On je ten »kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní«. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení – 1 Jan 3,1-2

Milování! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium – Jan 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je

Dokončení na str. 6

ho ovčince, ale přivede si je tak, že i ony uslyší jeho hlas. Ti, kdo mají za otce dábla⁽⁹⁾, nejdou za hlasem Pastýře, ale za hlasem svého rozumu a svých vášní. Oni ho proto odhodili, ale stal se jim kvádrem nárožním. Dokud jsi s Ježíšem zajedno, nesmí tě překvapovat, že nevole světa dopadá i na tebe. Kdybys byl ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejsi ze světa, svět tě nenávidí.⁽¹⁰⁾ Na Petrovi a Janovi vidíš, co všechno tě může potkat: *Vyloučí vás ze synagogy*⁽¹¹⁾, budeš se muset *zodpovídat i z dobrého skutku*. Ale nic se neboj. *Lépe je utíkat se k Hospodinu, než se utíkat k člověku a důvěřovat v mocné*.⁽¹²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ 1 Jan 3,8; ⁽²⁾ srov. 1 Jan 3,10; ⁽³⁾ Jan 15,13;

⁽⁴⁾ 1 Jan 3,8; ⁽⁵⁾ srov. Mt 7,15; Zj 13,11;

⁽⁶⁾ Jan 10,10; ⁽⁷⁾ 1 Jan 4,1,5; ⁽⁸⁾ srov. 1 Jan 3,8;

⁽⁹⁾ Jan 8,44; ⁽¹⁰⁾ srov. Jan 15,19;

⁽¹¹⁾ Jan 16,2; ⁽¹²⁾ Ž 118,8-9

Svatý Fidel ze Sigmaringenu

Rodem Němec, křestním jménem Marek, řeholním Fidel, způsobem smrti mučedník pro víru.

Tak by se daly ve stručnosti shrnout základní informace o kapucínském knězi, o němž si nyní povíme něco více.

Narodil se začátkem října 1578 ve švábském Sigmaringenu (jihozápad dnešního Německa). Pocházel z dobře situované rodiny, jeho otec Jan Roy byl v Sigmaringenu starostou a s manželkou Jenovéfou měl ještě pět dalších potomků. V Markových 13 letech otec zemřel, a tak se vdova musela načas starat sama, než se vdala podruhé.

Právě peníze Markova otčima otevřely polovičnímu sirotkovi cestu ke studiím. Ta mládenec započal nejprve ve Freiburgu a jejich první fázi zakončil v roce 1601 doktorátem z filosofie. U toho však zůstat nechtěl a vzdělání si rozšířil absolvováním obojího práva. Nějaký čas cestoval jako průvodce potomků bohatých šlechticů po jižní Evropě a od roku 1611 se začal už naplno věnovat právníkové praxi v alsaském Ensisheimu. Svou roli zde sehrála i přímluva knížete Hohenzollerna z jeho rodného Sigmaringenu, možná důsledek Markova působení v roli vychovatele knížecích dětí.

V taláru ovšem Marek Roy nevydržel dlouho, jeho poctivé povaze se přičily poměry v právníkém světě, plném korupce a falše. Sám se vehementně zastával chudých, kteří neměli prostředky k tomu, aby dávali patřičně vysoké úplatky jak advokátům, tak soudcům. „*Advokát chudých*“, jak byl Marek povšechně nazýván, dbal důsledně o spravedlnost a jakákoli zjištěná hrabivost mu byly cizí, proto často narážel na nepochopení jinak smýšlejících kolegů. A jelikož ho světská spravedlnost časem přestala uspokojovat, rozhodl se, že se vrhne na pole spravedlnosti božské.

Zásadní vliv na Markovo rozhodnutí skoncovat s právníčinou měla podle všeho i četba knihy Hieronyma Plattia o řeholním životě. Zvažoval vstup do několika řádů, nakonec zvolil kapucínský. Provinciál Alexander z Altdorfu však nechtěl nic uspěchat a horlivého žadatele vybidl, aby se nejprve nechal vysvětit na kněze.

Na výzvu kostnického biskupa Jakoba Fuggera tedy svlékl v září roku 1612 soudcovský talár a nechal se jím obléci do

kněžského ornátu. (Vzhledem k tomu, že většinu studií potřebných pro kněžství měl Marek z minulosti již za sebou – kryla se z velké části s předměty v oboru filosofie –, mohla jeho příprava na tuto svátost trvat velmi krátce.) V den sv. Františka následujícího roku pak na sebe navlékl ve Freiburgu vysněný kapucínský hábit a zahájil jako bratr Fidel (podle jiné varianty Fidelis) roční noviciát. V řádu se dokonce setkal se svým rodným bratrem Jiřím, nyní již bratrem Apolinářem. Po skončení noviciátu si ještě doplnil teologické vzdělání v Kostnici a Frauenfeldu a přesně na den rok poté složil věčné sliby.

Nejen absolvování teologických studií, ale i vysoké osobní kvality zapříčinily, že se záhy stal kvardiánem, což bylo pro daný klášter, resp. dané kláštery velkým požehnáním. V osobě Fidela totiž rád získal po všech stránkách vynikající osobnost. Jednak žil velice prostě, přesně v duchu sv. Františka, ba dokonce i prostěji, než regule řádu nařizovaly. Denně se jakožto velký mariánský ctitel modlil růženec, soboty trávil o chlebu a vodě, ukládal si i jiné sebezápory, které pochopitelně nesta-

věl na odív. Nemusel přitom na podobný způsob života složitě přivykat, neboť už jako student filosofie či později právník nosil pod svým oděvem zíněnou košili, nepil víno, spával sotva pár hodin a denně byl přítomen mši svaté.

Svatého Fidela zdobila vpravdě až andělská trpělivost. Měl dar slova, a to jak na kazatelně, tak ve zpovědnici. Lidé jej vyhledávali i jinde než za zpovědní mřížkou, protože jeho rady byly nad zlato. Spoustu času též věnoval dětem a nemocným, které naopak vyhledával sám. Ani v kapucínském klášteře se právníckého řemesla nezbavil, ale nejednou díky svým výjimečným schopnostem a jedinečné erudici v zákonných normách vymohl právo chudým, kteří by jinak od soudu odešli s nepořízenou. Od lidí též něco vyžadoval – věrné následování Krista a upuštění od všech možných vášní a náklonností, jež jim v tomto následování bránily.

V roce 1621 přesídlil do Feldkirchu, kde se poprvé dostal do přímého styku s vyznačiči kalvínského náboženství, a řádu z nich obrátil na pravou víru. Jednou dokonce skočil do cesty císařskému důstojníkovi a vyzval ho, aby se vymanil z kalvínského bludu a dobrovolného setrvávání v klatbě, jinak bude brzy probodnut mečem. Dotyčný důstojník se otci Fidelovi vysmál – a zanedlouho zemřel v souboji.

Jinak byly jeho úspěchy v navracení zbloudilých takového rázu, že ze samotného Vatikánu, přímo z Kongregace pro šíření víry, přišlo pro pátera Fidela pověření misí ve švýcarském Prättigau a okolí, kde lidé jdoucích ve stopách Jana Kalvína obzvláště přibývalo. Na toto poslání se připravil důkladným duchovním cvičením a před odchodem sdělil svým spolumistrům, že se už nevrátí, protože mezi bludaři najde smrt. Na potvrzení své předpovědi se později podepisoval „*bratr Fidel, zakrátko potrava červů*“.

Ve švýcarských kantonech (a nejen tam) probíhaly zuřivé boje mezi různými skupinami protestantů, ať už to byli stoupenci učení Lutherova, Kalvínova či Zwingliho. Všichni dohromady však mě-

Svatý Fidel ze Sigmaringenu

li jednoho společného nepřítele – katolickou církev. Navíc v té době již Evropou otřásala třicetiletá válka, motivovaná namnoze mocensky a s náboženskými důvody coby zástěrkou, tudíž šlo o mimořádně nebezpečnou misi, která si nikterak nezadala s dobami rané církve. Otec Fidel se však nebál, vždyť svou starost vložil do rukou Hospodina.

Misijní působení zahájil na Tři krále roku 1622 a hojné plody své požehnané činnosti sklízel hned v počátcích. Vyznačící kalvínského učení se začali vracet do lůna matky církve, a to v čele s předními osobnostmi regionu, jako byli Rudolf von Salis či Konrád i Anna von Plata. Kromě dispozic, které otec Fidel dostal do vínku a kterými sloužil Bohu už na předchozích působištích, tedy znamenité výmluvnosti a suverénní orientace v teologických problémech, mu pomáhalo k přesvědčování jinověrců opět i osobní charisma a vzorný způsob života. Tak jako se stává, že něčí špatný příklad vrhne špatné světlo na celou církev, tak příklad řeholníka ze Sigmaringenu vrhal zářivé světlo na nevěstu Kristovu, takže v ní kalvínstí přestávali vidět nevěstku babylónskou, a viděli v ní matku.

A opět věnoval obzvláštní pozornost dětem a mládeži. Probděl kolikrát i celou noc, jen aby dostatečně poučil své mladé

posluchače, popřípadě aby k nim došel, jestliže žili ve vzdálenější lokalitě.

Po jistém čase pozvali otce Fidela mezi sebe obyvatelé Seewisu. Zbožný kapucín do tohoto města odcházel stejně jako Kristus do Jeruzaléma – s jistotou, že zde bude zabit. „*Nebojím se smrti, budu jen šťastný, když se stanu mučedníkem, bude to pro mne největší milost,*“ prohlašoval. „*Bud' věrný až do smrti a dám ti korunu života.*“ Tato slova z Janovy Apokalypsy (Zj 2,10), která uslyšel při věčných slibech od svého představeného, jej provázela po celou dobu řádového života.

Provázela jej i na kazatelnu seewiského kostela, kam 24. dubna 1624 vystoupal po vykonané zpovědi. Na kazatelně spatřil podivný nápis: „*Dnes ještě budeš kázat.*“ Posílen Božím Duchem začal neohrožený řeholník kázat na slova apoštola Pavla „*jeden Bůh, jedna víra, jeden křest*“. V tu chvíli se rozlehl křik, ozval se výstřel a kulka jen těsně minula Fidelovu hlavu. To skupina kalvínů vnikla do kostela, aby zde vyvolala pozdvižení a zabila nenáviděného kapucínského „papežence“. Protože hrozilo, že se v kostele rozpoutá kr-

vavá potyčka, sešel otec Fidel z kazatelny a opustil navzdory hrozícímu nebezpečí chrámové prostory, aby na posvěceném místě nebyla prolita krev, s úmyslem vrátit se do nedalekého Grüsche a utišit tak nadobro rozjítřenou atmosféru.

Na volném prostranství jej ale vmžiku obklopil hrozen ozbrojenců, jaksepatří rozzuřených kalvínů. Povalili ho na zem a zasypávajíce ho urážkami, údery a kopanci, nutili jej k odpadu od katolické víry. On jim však opáčil: „*Vždyť jsem k vám přišel, abych vám hlásal víru pravou, ne abych přijal falešnou.*“ To byla jeho předposlední slova na tomto světě. Těmi posledními byla svatá jména Ježíš a Maria. Útočníci se na něj zběsile vrhli a ubili ho vším, co měli v rukou – meči, vidlemi, klacky... Jeden z kalvínských ka-

zatelů se na základě Fidelova neochvěvého postoje obrátil a vrátil se do církve.

Svatý Fidel ze Sigmaringenu, jehož tělo je přechováváno v Churu, se stal prvomučedníkem Kongregace pro šíření víry. Poté, co mu v roce 1729 přiřkl Benedikt XIII. přídomek „*blahoslavený*“, jej za svatého vyhlásil v roce 1746 papež Benedikt XIV.

Nechtěné děti džihádu

Děti bez totožnosti, jejichž narození nebylo nikdy zaneseno do matriky a které společnost se směsicí odporu a pohoršení odmítá, protože jsou plodem hříchu, násilí, dočasných a vynucených svazků. Jenom na východní periférii Aleppa jich žijí nejméně tři tisíce. Řeč je o bezejmenných potomcích samozvaného Islámského státu, nechtěných dětech džihádu. Právě těchto nejposlednějších se ujímá projekt nazvaný „*Jméno a budoucnost*“, který zorganizovali apoštolský vikář Aleppa, Mons. George Abou Khazen, františkán P. Firas Lufti, představený aleppské koleje sv. Antonína náležející ke Kustodii Svaté země, a velký muftí Aleppa, Mahmúd Akkam.

„*Jsou to děti, které se narodily během války z několikaměsíčních manželství, uzavíraných džihádisty. Pak jsou zde si-*

rotci, kteří přišli o otce během války. Jiní otcové se zase vrátili do své původní země. Matky tu občas jsou, jindy ale zemřely anebo byly vážně zraněny a zasaženy násilím,“ sdělil Rádiu Vatikán syrský františkán. „*Sedmiletá válka zanechala na Sýrii nesmazatelné stopy. Válka sice zdánlivě skončila, ustalo bombardování, ale rány jsou otevřené a naléhavě vyžadují pomoc. Jde o to, usilovat o matrikový zápis těchto dětí a jejich legitimizaci, protože mnohé dosud nebyly svými rodiči uznány. Téměř všechny tyto děti žijí na ulici a potřebují potraviny, vodu, vzdělání, ale také psychologickou a sociální rehabilitaci. Pouze výjimečně bydlí s maminkou, příbuznými nebo prarodiči, ve všech případech si ale v sobě v důsledku fyzických a psychických traumat války nesou obrovskou zlobu a násilnost.*“

Mezináboženský projekt na pomoc této zanedbané části syrské společnosti odstartoval před několika měsíci, vysvětluje dále P. Lufti, a nahrazuje neexistující veřejnou péči. Na děti džihádistů se totiž neposkytují státní příspěvky, naopak převažuje tendence ke skrývání tohoto problému.

„*Pěkným rysem tohoto projektu je, že vyšel z dialogu mezi muslimy a křesťany, který začal za války, posiloval se během ní a rosl,*“ uzavírá aleppský františkán.

Projekt financuje italské sdružení ProTerraSancta pomocí farních sbírek, přednášek o situaci v Sýrii a sociálních sítí. Jeho mluvčí zdůraznil (pro deník L'Osservatore Romano, 30. 3. 2018), že pouze každodenní vytrvalá práce na výchově a formaci svědomí může zabránit tomu, aby v Sýrii převládla zášť jako odveta za utrpené násilí.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 4. 4. 2018

Kým má být kněz po svém vysvěcení...

Mužem modlitby

Je člověkem, který si má udělat čas, aby se modlil, adoroval a zbožně slavil mši svatou. Je někým, kdo ze svého života udělá modlitbu.

Kněz je kontemplativní, rozjímavý, to znamená, že přechází od lásky spočívající v Bohu k činné lásce kvůli Bohu a bližnímu.

Kněz se musí modlit, aby zprostředkoval každému člověku význam vnitřního života a božský smysl života. Kněz má každému člověku neustále připomínat, že „každá duše, která se modlí, bude spasena, a že ta duše, která se nemodlí, sama sebe zavrhne“ (sv. Alfons z Liguori).

Modlitbou se kněz zapaluje od lásky Boží. Když se modlí málo nebo z rutiny a propadá aktivismu, nemůže zapalovat srdce věřících. Marta Robinová řekla: „Jak můžeme jiné zapalovat, když sami neplaneme?“

Zvěstovatelem Slova života

Tím se stane kněz, když rozjímá nad Písmem svatým a o něm mluví nejenom svou inteligencí, nýbrž také svým srdcem. Kněz, který je příliš intelektuální, unavuje své farníky.

Svatý Řehoř, který vedl řádný a příkladný život, jenž byl v souhlasu s jeho slovy, řekl: „Kdo žije opovržením hodným životem, způsobí, že se jeho zvěstováním bude pohrdat.“

Kněz rozjímá o slovech evangelia, aby svým farníkům vysvětlil lépe problémy jejich života. Mluví k nim svým srdcem, aby jim ukázal, jak velmi je Bůh miluje,

jak velmi jim odpouští a jak velmi mnoho znamenají hříchy nedostatek lásky vůči Bohu a jak velmi zraňují jeho milující a věrné srdce.

Mužem odpuštění a milosrdenství

Učí se věnovat zpovídání a nikdy neodmítat kajcníka, který si vyprošuje Boží odpuštění. „Smířit nějakou duši s Bohem zvětšuje Boží slávu a posvěcuje kněze tím, že mu připomíná jeho vlastní ubohost a hříšnost.“

„Takto v nebi bude, říkám vám, víc radosti nad jedním hříšníkem, který se dá na pokání, než nad devětadesáti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ (Lk 15,7)

Nebojí se povzbuzovat věřící, aby šli ke zpovědi, aby žili v míru se svojí rodinou a se společností a v hluboké radosti, že jsou smířeni s Bohem. Jenom ti, kteří jsou smířeni s Bohem, mohou také sami odpouštět. Ostatní vyžadují spravedlnost pro svá práva, která byla pošlapána, a pro svůj majetek, který jim byl odebrán.

Kněz uděluje Boží odpuštění, které osvobozuje duši od zátěže jejich hříchů a od její nenávisti a otevírá srdce pro milosrdenství, aby se stalo Bohu stále více podobným.

Mužem Eucharistie

Při slavení mše svaté působí kněz, že Ježíš sestupuje na oltář, a rozdává Ho lidem. On přikazuje Bohu a říká jeho slova: „To je mé tělo, to je moje krev.“ Ježíš ho poslouchá a provádí svoje vtělení zázrakem představení. Existuje krásnější

a větší povolání na zemi než dávat Boha lidem, aby se lidé zcela odevzdávali Bohu?

Nikdo nemůže přijmout větší poctu, a jestliže vaše kněžství zachraňuje na zemi mnoho duší, pak jim darujete věčnou blaženost. Existuje větší láska, než na zemi pracovat pro věčnou spásu lidí? Na zemi si lidé dávají pomíjející dary. Kdo vám však daruje Boha v Eucharistii, ten vám zajišťuje věčný život.

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54)

Kněz přináší nemocným a slabým svaté přijímání, aby se živili Bohem a mohli lépe snášet své nemoci a utrpení.

On uctívá Eucharistii v Nejsvětější svátosti oltářní, aby se posvětil a povzbudil věřící, aby eucharistického Ježíše více milovali a Jeho také uctívali.

Mši svatou kněz přináší svět a obětuje jej Bohu. Tak nechává, aniž by si toho byl vědom, sestoupit na zem dešť milostí, které svět chrání a brání mu, aby neklesal ještě hlouběji do tmy a ubohosti.

Eucharistie je darem Boha lidem – darovaným skrze kněze –, aby se člověk posvětil Bohem, který ho nechává žít.

Ve svém kněžském životě si má kněz denně vyprošovat od Pána pět milostí:

Moudrost, aby vždycky říkal a dělal, co lidi přivádí k Bohu a co je s Ním spojuje.

Čistotu, aby byl člověkem, který je pro Boha průhledný, a který proto s Bohem žije. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“ Oni jsou už zde na zemi v přítomnosti Boží, protože jejich upřímné a spravedlivé srdce je výrazem čisté duše, která odmítá kompromisy s tělem a světem.

Dobrotu a lásku k bližním, aby se stal druhým Kristem mezi lidmi. Tak jako Kristus na zemi přijímal každého člověka, který k Němu přišel, aby Ho poprosil o uzdravení, zbavení démonů, obrácení nebo vzkříšení mrtvého, tak jedná Ježíš vždycky podle víry člověka, aby ho k sobě pozvedl. Věřit v moc lásky Ježíšovy znamená uznat Ho jako Zachránce a důvěřovat jeho dobrotě a moudrosti a nepochybovat o jeho milosrdenství. Kněz má rovněž tak jednat a zachraňovat hřešícího a nemocného člověka mimořádně

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk – a vlk je uchvacuje a rozhání – vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží.

Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou

z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř.

Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

intenzivní bliženskou láskou. Svatý Jan z Boha vzal v Granadě na svá záda jednoho žebráka, umyl ho a ošetřil jeho rány. Když osušoval jeho nohy, upozoroval najednou na jeho nohou znamení po hřebecích, a když zvedl hlavu, uviděl, že ošetřoval Ježíše. Ten mu poděkoval. Dříve než zmizel, ujišťoval ho, že On zůstává stále ještě ukřižován v každém ubožákově. „Pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali.“ (Mt 25,40)

Druhého s radostí a trpělivostí přijmout, ukázat mu, jak velmi v něm Bůh bydlí, a že může s trpělivostí a milosrdenstvím Pána čekat na obrácení hříšníka. Když se kněz k lidem chová radostně, zrcadlí jeho radost víru a naději a ukazuje, že ve všech situacích důvěřuje v Boží moc.

Bůh nás má rád. On bdí nade vším a jedná ve všem k našemu dobru. V toto věřit znamená už teď žít v důvěře a v míru jeho lásky.

Sílu a zdraví, aby mohl vykonávat kněžskou službu a učit, respektovat tělo tím,

Zasvěcení se Ježíši Kristu, vtělené Moudrosti, skrze ruce Panny Marie:

„Maria, před Tebou dnes obnovuji a stvrzuji své křestní sliby. Navždy se odříkám satana a zcela se odevzdávám Ježíši Kristu, vtělené Moudrosti. Chci nést svůj kříž a následovat Krista po všechny dny svého života. Před tváří celého nebeského dvora se dnes, ó Maria, vyslovuji pro Tebe: Buď mojí Matkou a Královnou. Ve vsí podřízenosti a lásce Ti odevzdávám a zasvěcuji své tělo a svoji duši, své statky viditelné i neviditelné i plody svých dobrých skutků, minulých, současných i budoucích. Přenechávám Ti plně a veškeré právo nakládat se mnou a se vším, co mi náleží, bez jediné výhrady, podle Tvého zalíbení, k větší slávě Boží v tomto čase i na věčnosti. Amen.“

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu

že vyloučí všechn nadbytek v jídle a pití nebo v drogách (tabák, alkohol), a sport pouze pro zábavu. Zdraví je dobro, které knězi umožňuje, aby své kněžství zcela prožíval a dobře působil v péči o duše, což někdy vede k vyčerpání fyzických sil kněze. Najít rovnováhu mezi pastorační činností, zotavením, studiem a modlitbou je zárukou pro fyzické zdraví a duševní vyrovnanost.

Kněz je převozníkem, jenž převáží duše ze země do nebe. Je to muž, který má být naplněn Bohem, který žije v důvěře v lásku a věří, že Bůh je stále s ním, aby lidi svojí službou posvěcoval a vedl je k Otci v nekonečné lásce Syna a milosti Ducha Svatého, který působí neustále v srdcích lidí a v církvi.

Z Maira heute 3/2018 přeložil -mp-

Závěrečné obřady mše svaté - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

znamená umožnit Kristu, aby jednal v našem jednání a jeho myšlenky byly našimi myšlenkami, jeho city našimi city a jeho rozhodnutí našimi rozhodnutími. A toto je svatost: jednat jako jednal Kristus! Přesně to vyjadřuje svatý Pavel, když mluví o svém připodobnění Ježíši: „Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval.“ (Gal 2,19–20) Toto je křesťanské svědectví. Pavlova zkušenost osvěcuje také nás. Do té míry, v jaké umrtvujeme svoje sobectví, tedy odumíráme tomu, co odporuje evangeliu a Ježíšově lásce, rodí se v nás větší prostor pro působení Ducha Svatého. Křesťané jsou muži a ženy, kteří si po přijímání Těla a Krve Páně nechávají Duchem Svatým rozšiřovat duši. Sevřené, uzavřené, scvrklé a sobecké duše nic nezmohou. Jen velké duše s širokými horizonty! Nechte si po přijímání Těla a Krve Kristovy rozšiřovat duši silou Ducha Svatého.

Poněvadž reálná přítomnost Krista v proměněném chlebu nekončí mší (srov. *Katechismus katolické církve*, 1374), je Eu-

charistie uchovávána ve svatostánku, aby mohla být donášena nemocným, a k tiché adoraci Pána v Nejsvětější svátosti. Eucharistická účta mimo mši, ať soukromá či komunitní, nám totiž pomáhá zůstat v Kristu (srov. *tamtéž*, 1378–1380).

Plody mše tedy mají zrát v každodenním životě. Můžeme říci – trochu s použitím přirovnání –, že mše je jako pšeničné zrno, které roste v běžném životě, roste a zraje v dobrých skutečích a postojích, jimiž se připodobňujeme Ježíši. Plody mše tedy mají zrát v každodenním životě. Eucharistie opravdu dává vzrůst našemu spojení s Kristem a obnovuje milost, kterou nám daroval Duch ve křtu a biřmování, aby naše křesťanské svědectví bylo věrohodné (srov. *tamtéž*, 1391–1392).

Co ještě působí Eucharistie rozněcováním božské lásky v našich srdcích? Odděluje nás od hříchu: „Čím více máme účast na Kristově životě a čím více roste naše přátelství s Kristem, tím nesnadněji se od Něho oddělíme smrtelným hříchem.“ (*tamtéž*, 1395)

Pravidelné přistupování k eucharistické hostině obnovuje, posiluje a prohlubuje

je spojení s křesťanským společenstvím, ke kterému patříme, podle principu, že Eucharistie utváří církev (srov. *tamtéž*, 1396), sjednocuje nás všechny.

A nakonec – abych to neprodlužoval – nás účast na Eucharistii zavazuje ve vztahu k druhým, zejména chudým, a učí nás přecházet od Těla Kristova k tělu bratří, ve kterých nás Kristus očekává, abychom Ho poznali, obsloužili, ctili a milovali (srov. *tamtéž*, 1397).

Poklad svého spojení s Kristem nosíme v hliněných nádobách a neustále se potřebujeme vracet k svatému oltáři, dokud neokusíme v plnosti blaženou účast na Beránkově svatební hostině v ráji (srov. Zj 19,9).

Poděkujeme Pánu za toto opětovné poznání mše svaté, které nám bylo dáno společně učinit, a s obnovenou vírou se nechme přitahovat k tomuto reálnému setkání se zabitým a vzkříšeným Ježíšem, naším současníkem. Ať náš život stále vzkvétá, jako Pascha: květy naděje, víry a dobrých skutků. Kéž k tomu stále nacházíme sílu v Eucharistii, ve spojení s Ježíšem.

Požehnané Velikonoce všem!

Překlad Česká sekce Rádia Vatikan

Úplná odevzdanost v následování Ježíše Krista - celibát

S aduceové nevěřili ve vzkříšení a život věčný. Chtěli nastražit Ježíši léčku. Ptali se Pána, komu bude patřit v nebi žena, která podle Mojžišova zákona po smrti svého muže si vzala jeho bratra a po jeho smrti si vzala dalšího bratra atd. (Mt 22,23-28)

Ježíš zdůraznil ve své odpovědi moc Boha, který je Bohem živých, a že se lidé po vzkříšení nebudou už ženit ani vdávat, ale budou žít jako andělé.

Hlavním účelem Bohem ustanoveného manželství je mít v lásce děti a ty vést k Bohu. Proto je celibát zřeknutím se něčeho dobrého - tomu špatnému se musíme stejně vyhnout jako hříchu. Celibát však nespočívá ve zřeknutí se, nýbrž je zaměřen na Boha, nekonečnou Lásku, a ukazuje na věčný život: „Při vzkříšení se nikdo nežení ani nevdává, ale jsou jako andělé v nebi.“ (Mt 22,30) Ženatý Petr řekl Ježíšovi: „Hle, a my jsme opustili, co jsme měli, a šli jsme za tebou!“ Ježíš jim odpověděl: „Vpravdě vám říkám: Není nikdo, kdo kvůli Božímu království opustil dům, ženu, bratry, rodiče nebo děti, aby nedostal daleko více v tomhle čase a v přicházejícím světě život věčný.“ (Lk 18,28-30)

Ti apoštolové, kteří byli ženatí, měli tedy své ženy (a děti), které byly zaopatřeny v příbuzenstvu, když je opustili kvůli Ježíšovi.

Pavel staví starost o království Boží nad rodinu a píše, že není možné sloužit současně dvěma pánům. Svobodně žijící klerikové si volí Ježíše, který sám nebyl ženatý, jako ženicha své duše, k jehož následování jsou povoláni. Jejich veškerá starost má být podle vzoru Pána o království Boží. Když Pavel píše, že budoucí biskup a jáhen smí být mužem jenom jedné ženy (1 Tim 3,2.12; Tit 1,6), tehdy nemluví o mnohoženství, které stejně odporuje zákonu Božímu, nýbrž připouští ke svěcení jenom takové kandidáty, kteří byli jenom jednou ženatí a jako apoštolové opustili svoji manželku kvůli Ježíšovi. Žena a děti musely být zaopatřeny, to bylo samozřejmě a odpovídalo přikázání lásky.

Jáhni, kněží a biskupové se rozhodují žít bez manželství v následování Je-

žíše Krista kvůli nebeskému království (Mt 19,12). Toto je zvláštní Bohem darované povolání (1 Kor 7,7), které se nedá „udělat“. Není zaměřeno proti Bohem chtěné rodině, která je součástí řádu stvoření. Vždyť všechny formy křesťanského života podle Božích zákonů se sjednocují v církvi. Každý má svoje místo a svůj úkol. Bůh vychází ve své lásce a mocí vsťříc všem. Ježíš byl poslán Otcem a zvěstuje jeho bezpodmínečnou lásku svým životem, utrpením a smrtí na kříži (Jan 13,1; 19,30). Tuto lásku nám chce Ježíš zjevit a darovat. On povolává biskupy, kněze a jáhny, kteří žijí jako On. Mají být osvobozeni ode všech rodinných vztahů a starat se nerozdělení o Boží království (Lk 9,58-62).

Viděli jsme, že celibát je dobře zdůvodněný příkladem Ježíšovým a jeho apoštolů. Takový život je velkým znamením vroucné a nerozdělené lásky k Bohu a k lidem (Ef 5,25), která na věčnosti bude dokonána samotným Bohem. Tak jako Ježíše, tak také apoštoly doprovázely ženy jako pomocnice, které ale nebyly jejich manželky, proto je Pavel dodatečně označuje jako sestry.

Celibát osvobozuje kněze pro království Boží a byl v poapoštolské době praktikován na Východě i na Západě. Ženatí kandidáti svěcení (takzvaní *virī probati* = osvědčení mužové) směli být ženatí jenom jednou. Oddělili se od svých žen a dětí s jejich souhlasem. Takovými byli například sv. Řehoř z Nyssy a sv. Paulín z Noly. Ženy a děti byly dobře zaopatre-

ny příbuznými nebo přáteli. Později se přecházelo stále více k tomu, svítit ještě neženaté kandidáty, jichž v počátečních dobách nebyl ještě dostatečný počet. Ve východní církvi se ve srovnání se západní církví kladl ještě větší důraz na celibát, jak vyplývá ze svědectví řeckých církevních otců. Také latinští církevní otcové, jako třeba Hieronymus, vydávají jednoznačné svědectví pro celibát. Toto se změnilo teprve oddělením státních církví v Persii a Egyptě, jakož i Trullskou synodou v roce 691 v Konstantinopoli. Tam se odvolávali na úmyslně nebo neúmyslně špatně přeložené texty afrických synod, které celibát podporovaly, ale texty je převracely v opak, na což poukázal už v 16. století Caesar Baronius. Od té doby jsou světští kněží na Východě ženatí, biskupové však nikoliv. Ti musí být voleni z mnišského stavu.

Proti celibátu se opakovaně uvádí řeč biskupa jménem Pafnutius, přednesená na koncilu v Niceji (325). Tuto řeč odhalil Friedhelm Winkelmann (nar. 1929) jako legendu. Onen biskup měl kandidáty svěcení odrazovat od celibátu a ostatní biskupové s tím měli souhlasit. Jeho jméno se vynořuje teprve v pozdějších spisech, ale u známého církevního historika Eusebia z Césareje, který byl v Niceji přítomen, se nevyskytuje. Koncil v Niceji zakazuje biskupům, kněžím a jáhnům soužití se ženami, které nejsou jejich příbuzné. Kvůli lidské slabosti museli papežové a koncily celibát stále více zpříšňovat.

V celibátu žijící kněz je ve službách Ježíše Krista a stejně jako On je plně použitelný pro své ovce a sdílí samotu Pána v modlitbě, která má být stále více rozhovorem s Otcem, jenž knězi poskytuje sílu a milosti pro jeho úkoly. To vyžaduje modlitbu kněze za všechny lidi a modlitbu věřících za své kněze. Tak položíme základ lásky k Bohu a k bližním.

Proto opakují pokaždé: Buďte dobří k sobě navzájem. Začneme s tím v modlitbě.

Z Der Fels 2/2018 přeložil -mp-

Pastýř, který se za svůj lid modlil a obětoval své utrpení

Rozhovor s prof. P. Martinem Weisem, postulátorem beatifikačního procesu
Božího služebníka Josefa Hloucha

Pane profesore, na Zelený čtvrtek jste při Mísa chrismatis složil do rukou diecézního biskupa předepsaný slib a převzal jste jmenovací dekret postulátora diecézní fáze beatifikačního procesu biskupa Josefa Hloucha. Máte na něho nějaké osobní vzpomínky?

Abych mohl zodpovědět vaši otázku, musím se ve svých vzpomínkách vrátit opravdu hluboko do svého dětství. Tehdy na mne jako na malého chlapce silně zapůsobil pan biskup Hlouch nejedním svým kázáním. Musím podotknout, že bohoslužby pana biskupa byly velmi čteně navštěvované, a to i ve všedních dnech. Ale malý chlapec měl jednu výhodu – lidé znali lásku pana biskupa k dětem, a tak jsem se téměř vždy v přeplněném chrámu dostal spolu s jinými malými chlapci či dívkami takřkajíc „do první řady“. A dle svědectví mé maminky jsem panu biskupovi doslova visel na rtech a bylo prý častokráté problémem dostat mě z kostela ven, když rodiče potřebovali odejít dříve. Velice rád a s hlubokým dojetím vzpomínám na nezapomenutelný okamžik biřmování, které jsem přijal z rukou pana biskupa Hloucha. Pan biskup Hlouch na mne udělal nezapomenutelný dojem tím, jak láskyplně pohladil vrásčitou ruku mého dědečka, který mi byl u biřmování kmotrem. Dědeček byl po mrtvici a jeho ruka se ztěžka opírala o hůl. Přesto se ale před panem biskupem uklonil. A pan biskup se s úsměvem uklonil jemu, dlouze se zadíval do jeho očí a pohladil jej po ruce. Na tento okamžik opravdu nadosmrti nezapomenu. A také se mi velmi pevně vryl do paměti den pohřbu pana biskupa Hloucha. Ty nekonečné zástupy lidí, které se přišly poklonit k jeho katafalku, nelíčený hluboký bol a zármutek...

Jistě neskončilo vše jen u dozajista nezapomenutelných zážitků z dětství. Zajímá vás se nějak o postavu biskupa Josefa Hloucha i v pozdějších letech?

Mohu říci, že s panem biskupem Josefem Hlouchem jsem byl stále ve spojení, a to skrze jeho krásnou knihu niterných úvah, kterou nazval „Minutěnka“. Dostal

jsem její vydání s vlastnoručním podpisem pana biskupa a tato kniha mě doprovázela a stále provází. S postavou pana biskupa Josefa Hloucha úzce souvisí i mé rozhodnutí pro kněžský stav, kdy jako gymnazista v rozjímání před svatostánkem jsem si

*Mons. ThDr. Josef Hlouch,
devátý biskup českobudějovický
(foto archiv postulátora)*

najednou vybavil jedno kázání pana biskupa, kterým volal mladé muže do kněžské služby. Tak mě vlastně i posmrtně povolal k službě Božím lidu. No a později jako doktorand církevních dějin u pana

*Prof. P. Martin Weis
(foto JU v Č. Budějovicích)*

profesora Polce na KTF v Praze jsem se rozhodl zpracovávat novodobé dějiny českobudějovické diecéze. Tak jsem se dostal k panu biskupovi Hlouchovi skrze řeč archivních materiálů a svědectví pamětníků. Musím říci, že toto svědectví mě natolik uchvátilo, že pan biskup Hlouch se stal doslova mojí srdeční záležitostí.

Pane profesore, a jaký je biskup Hlouch archivních materiálů a svědectví pamětníků? Můžete nám vykreslit alespoň některé jeho charakteristické rysy, připomenout některé události z jeho života, které vás nejvíce oslovily?

Začneme od jeho dětství, respektive studijních let. Dochovala se část jeho osobního deníku, který si psal při svém pobytu v tzv. chlapeckém semináři u arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. Velmi mne oslovila jeho blíženecká láska, se kterou se dělil i o skromný balíček potravin, které dostával z domova. Musíme si uvědomit, že to bylo právě v době tzv. velké války. Nedostatek jídla byl v letech 1914–1918 velmi tíživý a nevyhýbal se prakticky nikomu. Tehdy se seznámil také s P. Františkem Cinkem, který se stal nejenom jeho učitelem náboženství, ale i duchovním vůdcem a později univerzitním kolegou a přítelem. Velmi dojemně na čtenáře deníku Josefa Hloucha působí řádky vysvětlující počátky jeho hluboké úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Josef Hlouch měl ve snu vidění, jak píše podle tehdy dobové zvyklosti – Božského Srdce, a právě P. Cinek mu trpělivě radí a velmi ohleduplně a laskavě jej vede k prohloubení lásky k Srdci Ježíšovu. Josef Hlouch pak mezi studenty malého semináře zakládá „bratrstvo“, které si kladlo za cíl konat smírné oběti za všechny hříchy zraňující Nejsvětější Srdce Ježíšovo. Tento hluboký rys spirituality doprovázel Josefa Hloucha po celý život. A můžeme říci, že na něm se opravdu vyplnila všechna zaslíbení daná ctitelům Božského Srdce Páně. Jistě není pouhou shodou okolností, že poslední mši svatou, kterou sloužil, byla mše svatá ke

cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v česko-budějovickém chrámu zasvěceném právě Božskému Srdci Páně, neboli, jak „budějčáci“ říkají, v kostele „U Srdíčka“. A druhého dne časně ráno umírá...

Prejděme nyní k studijním a kněžským létům Josefa Hloucha.

Po studiích v arcibiskupském gymnáziu a pobytu v chlapeckém semináři v Kroměříži vstoupil roku 1922 do kněžského semináře v Olomouci. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1926 arcibiskupem Prečanem. Jako novokněz byl poslán do Spálova a v září téhož roku do Kladek u Prostějova a v prosinci jako administrátor do Jesence. V září roku 1927 se stal kooperátorem v Branticích u Krnova, rok nato expozitou v Olomouci-Hodolanech.

Jistě se budete ptát, jaký byl Josef Hlouch jako mladý kněz? Jistou odpověď nám dá jeho vzpomínka na působení v Hodolanech, kde zažil i vyloupení kostela včetně svatostánku a zneuctění Eucharistie. Takto on sám o tom píše ve svých vzpomínkách: „Hodolany byly pro mne tvrdou líchou. Byl jsem mladičkový, dva roky v duchovní správě, když jsem tam přišel. Ale s náboženským životem nebylo možno pohnout. Hodolany neměly dobrou pověst. Jednou mě hrozně zabořelo, když noviny napsaly, že nejvíce kasařů se rekrutuje z Hodolan. A s hlubokým dojetím uvažují, že Bůh odpustí i zneuctění vlastního Syna, jestliže to povede k obrácení se lidu, ke křesťanskému životu. Kostel nám záhy nestačil a my naplánovali jeho přístavbu. Býval plný. I na večerních modlitbách (3x týdně) jsem napočítal 300 přítomných.“ Za svého působení v Olomouci-Hodolanech přivedl zpět ke katolické církvi 461 konvertitů. To nám dává odpověď na otázku, jaký byl jako diecézní kněz. Již tehdy vysoce vynikal jako muž hluboké modlitby se srdcem plným blíže-necké lásky. Byl ale i mužem velkého intelektu. V roce 1934 se stal asistentem bohoslovecké fakulty v Olomouci a téhož roku 15. listopadu byl promován na doktora teologie. Brzy po své promoci se habilitoval v oboru pastorální teologie jako docent, ale uzavření všech vysokých škol 17. listopadu 1939 zabránilo jeho dalšímu působení na teologické fakultě.

Můžete, pane profesore, z tohoto období života Josefa Hloucha připomenout ještě

*Josef Hlouch na procházce
(foto archiv postulátora)*

tě něco jiného? Naše čtenáře by zajisté zajímal jeho vztah k Aničce Zelíkové zesnulé v pověsti svatosti.

Ano, máte pravdu, pane redaktore, že toto setkání dvou Bohem omilostněných duší opravdu nesmíme v rámci našeho rozhovoru pominout. Vždyť Anička Zelíková opravdu vykvetla jako – dovolím si citovat pana biskupa Hloucha z jednoho jeho kázání – jako květ nebývalé duchovní krásy, který sice nekvetl dlouho, ale byl o to krásnější a libeznější vůně. S Aničkou Zelíkovou se mladý kněz a pedagog na teologické fakultě Josef Hlouch setkal na jaře roku 1938. Bylo to právě v období, kdy se v dubnu 1938 Anička Zelíková rozhodla nabídnout Bohu jako smírná oběť za zabíjené nenarozené děti. A pak doprovázel Josef Hlouch Aničku Zelíkovou na její nedlouhé životní cestě († 11. 9. 1941) plné oběti a lásky k nebeskému snoubenci. Josef Hlouch věnoval Aničce své pojednání, které napsal v době svého odloučení od diecéze v Šebetově v roce 1957. A také její nehynoucí památce věnoval i krátké zastavení v knize úvah na každý den – Minutěnce. Ovšem mohu doložit, že na Aničku vzpomínal i v nejednom kázání, které pronesl již jako česko-budějovický biskup. A které slovo Josefa Hloucha adresované Aničce Zelíkové bych měl připomenout? Snad toto, které je stále aktuální a které se hodí pro každou duši milující Pá-

na a toužící vybědnout z bahna průměrnosti: „Musíme si počínat jako letci v balonu. Chtějí-li vystoupit co nejvýš, vyhazují zatížení jedno po druhém a pak skutečně vystupují. Musíme v duši pozorně zkoumat, co bychom z ní měli ještě odstranit, abychom byli uvolněni pro výšiny...“

Pane profesore, zmínil jste odloučení Josefa Hloucha od své diecéze. Jak dlouho mohl biskup Hlouch relativně svobodně působit jako česko-budějovický biskup a jak dlouho byl odloučen od svého stáda, milionu duší, jak je poeticky nazval ve své básni „Milion duší“?

Můžeme konstatovat, že většinu let svého biskupského úřadu prožil Josef Hlouch jako pastýř, který se za svůj lid modlil a obětoval své utrpení. A zejména v letech utrpení se stal skutečným velikánem, který nikdy nezradil své poslání vydávat svědectví o křesťanské víře. Prvé omezení v poslání pastýře česko-budějovické diecéze nastalo již záhy po únoru 1948, postupně byl omezován na svobodě, do budovy biskupství byl dosazen vládní zmocněnec, zanedlouho na to jej při každém styku s veřejností doprovázel „stín“ – to jest příslušník Státní bezpečnosti – a od roku 1950 byl internován v budově rezidence. Tato internace se neustále utužovala a došla tak daleko, že k němu nebyl pouštěn ani jeho zpovědník. Vyhoštěn a odstraněn z diecéze byl v roce 1952.

První měsíce vyhnanství a násilné internace mimo území česko-budějovické diecéze prožil biskup Josef Hlouch v Kadani. Odtud byl v září 1952 převezen do Růžodolu u Liberce, kde se mimo jiné setkal i s arcibiskupem Beranem drženým tu již déle než rok a půl. Po půlročním pobytu v Růžodole následoval další převoz, tentokrát do Myštěvsí u Nového Bydžova. Tady byl biskup Hlouch internován od dubna 1953 až do přelomu let 1955 a 1956. Dalším místem Hlouchova nuceného pobytu mimo diecézi se nakrátko stala Branná na Šumpersku. Odtud byl převezen do Šebetova nedaleko Blanska, kde se jeho nedobrovolným bydlištěm stal ústav pro hluchoněmé vedený Školskými sestrami de Notre Dame. Několik posledních let, strávených mimo diecézi, prožil biskup Hlouch v Koclířově u Svitav, v charitním domově sester de Notre Dame. Z Koclířova se v květnu 1968 vrátil zpět do Českých Budějovic.

KARDINÁL DOMINIK DUKA SE DOŽÍVÁ 75 LET

Ve čtvrtek 26. dubna se dožívá 75 let kardinál Dominik Jaroslav Duka OP, primas český a arcibiskup pražský. Tím dovršil tzv. kanonický věk, kdy musí podat rezignaci na svůj biskupský úřad. Je na rozhodnutí Svatého otce, zda rezignaci přijme a jmenuje arcibiskupova nástupce, anebo ponechá kardinála Duku v jeho úřadu po určitou dobu i nadále.

Děkujeme otci kardinálovi za úsilí a oběti spojené s jeho posláním a vyprošujeme Boží požehnání do dalších dnů jeho pozemské pouti a pomoc Panny Marie, ať ho skryje pod svým ochranným pláštěm. Kéž Duch Svatý provází jeho pastorační kroky i nadále, ať už v úřadě, či na zaslouženém odpočinku!

Redakce Světla

Nutno poznamenat, že zdravotní stav biskupa Josefa Hloucha se v době vyhnání mimo diecézi natolik zhoršil, že se bezpečnostní orgány, které jej držely v internaci, obávaly, že by biskup mohl zemřít. Smrt internovaného a u lidí oblíbeného biskupa však pro ně nebyla žádoucí, neboť u orgánů KSČ a bezpečnosti převládala obava, že by ji mohl použít např. Svatý stolec v akcích proti komunistickému režimu v tehdejší Československé republice. V roce 1954 se tak objevily snahy o propuštění biskupa Hloucha z internace a o jeho penzionování. Nic z toho se ale nakonec nestalo. Jen bylo povoleno krátké období léčení, které vystřídal relativně volnější období internace v Šebetově. Z tohoto období bych rád připomněl velice krásný dopis proslulého Jakuba Demla adresovaný internovanému biskupu Hlouchovi, který je datován 1. ledna 1957: „V Jerusalemě, v Betlémě a všech končinách jeho brali děti matkám v domnění, že se světa odstraní Jméno, které bylo dáno Bohem skrze Anděla. Ale všechno, co se kdy dalo proti Ježíši Kristu, sloužilo jenom k Jeho větší moci a slávě. Cum exaltatus fuero omnia traham ad meipsum. Není jiné cesty do Ráje, než cesta bolesti, jak mi to řekl vzácný P. Hynek Buš z Častohostic, kterému v listopadu amputovali druhou nohu: Modli se a pracuj a - trp. Když se ho ptali, jak se mu daří, odpovídal: Mám se líp, než si zasluhuji - a byl pořád ke každému veselý. Stařec Simeon jistě přál Panně Marii jen radost, a přece řekl: Tvé Srdce pronikne meč. Takové je Tajemství Spásy a apoštolátu. Vaše Milosti, nemohu Vám odníti bolest, že jste tělesně odloučen od svých dětí, ale přeji Vám pro nastávající rok radost, kterou Bůh přese všechno dává těm, kteří jej věrně milují...“

V roce 1968 se biskup Josef Hlouch vrací do své diecéze. Jak lze ve stručnosti charakterizovat toto období jeho působení na biskupském stolci v Českých Budějovicích?

Biskup Josef Hlouch ve svém nástupním pastýřském listu z roku 1947 napsal mimo jiné, že nejkrásnější srdce jsou ta, která se vyčerpala láskou. A musím říci, že právě v tomto období dochází k naplnění těchto slov, a to přímo v heroickém stupni. Josef Hlouch se do diecéze vrací se silně podlomeným zdravím, na konci roku 1971 prodělal velmi silný infarkt, ale

přesto přese všechno pracuje do úmru. O jeho vyčerpanosti hovoří velice dojemné svědectví, které vydal Josef Hlouch pouhých pět dnů před svou smrtí. Díky tomuto zajímavému svědectví, které pronesl 5. června 1972 jako součást promluvy k řeholním sestřím, máme k dispozici autentická biskupova slova o jeho poslední návštěvě Říma v dubnu 1972. Z nich je zřejmé, že biskup Hlouch, ve svém pokorném a zároveň zmučeném a vyčerpaném vzezření, ve všech zúčastněných prelátech, včetně papeže Pavla VI., budil dojem živoucího svědka víry a budoucího mučedníka: „No a tak, jak víte, byl jsem v Římě na poradách té Kongregace pro biskupy, kde jsem poradcem neboli konsultorem. Potom Svatý otec, když zvěděl, jak jsem byl nemocen, tak nařídil, aby mně připravili někde v blízkosti Říma nějakou rekreaci, poněvadž jsem doma žádnou neměl...“ A o pár dní později, po této živoucí vzpomínce, v důsledku

Mariánský ctitel Josef Hlouch
(foto archiv postulátora)

velice těžkého a brutálně vedeného pohovoru s tehdejším krajským církevním tajemníkem Leo Drozdkem, biskup Josef Hlouch umírá nekrvavou mučednickou smrtí na srdeční selhání 10. června 1972.

Na závěr nám ještě, pane profesore, řekněte, jak mohou řadoví věřící přispět ke zdárnému průběhu procesu beatifikace Božího služebníka Josefa Hloucha?

Jak již na to upozornil náš diecézní biskup Vlastimil Kročil ve svém pastýřském listu určeném k přečtení při všech bohoslužbách na Hod Boží velikonoční: v první řadě modlitbou za zdárný průběh procesu svatořečení. Též čtenáře vašeho časopisu jako řádně ustanovený postulátor spolu s panem biskupem prosím, pokud mohou, aby vydali své svědectví o ctnostech života služebníka Božího Josefa Hloucha, stejně tak ale i ty, kteří by znali nějakou překážku, která by mohla zabránit procesu jeho svatořečení, aby se přihlásili písemně - mně jako postulátorovi procesu - a to na adresu biskupství českobudějovického: Biskupská 4, PSČ 370 01 - na obálku prosím připište velkým písmem zřetelně POSTULÁTOR. Stejně tak prosím i ty, kteří chovají nějakou písemnou korespondenci se služebníkem Božím Josefem Hlouchem či týkající se Josefa Hloucha, aby ji poskytli pro proces svatořečení a přihlásili se písemně na uvedené adrese.

Děkuji za rozhovor. Kéž je započatý proces blahorečení požehnáním pro duše nejen českobudějovické diecéze, ale i celé české a moravské církve!

Za redakci Světla Daniel Dehner

Knihy vztahující se k ThDr. Josefu Hlouchovi a Aničce Zelíkové, vydané Maticí cyrilometodějskou s. r. o.

**VŠE JE MI DAREM • Korespondence mezi Aničkou
Zelíkovou a ThDr. Josefem Hlouchem**
Sestavil doc. ICLic. František Polášek, Th.D.

V roce 1938 nabídla Bohu Anna Marie Zelíková v obět svůj život za nenarozené děti usmrčené umělým přerušením těhotenství. Dne 11. září 1941 zemřela v pověsti svatosti ve svých 17 letech. Byla to dívka, která žila hluboce duchovním životem. O její spiritualitě svědčí i její písemnosti. Svůj vnitřní svět odhalovala také v dopisech adresovaných především prof. ThDr. Josefu Hlouchovi, který byl duchovním vůdcem Aničky skoro tři a půl roku. Většina dopisů Josefa Hloucha a Aničky se zachovala, v této knížce je podáno autentické znění některých z nich. Dávají poznat vroucí spiritualitu obou těchto vzácných osobností, mohou být také ukazateli v náročném duchovním hledání nejen laikům, ale i zasvěceným osobám.

Brož., 124x189 mm, 184 stran, 198 Kč

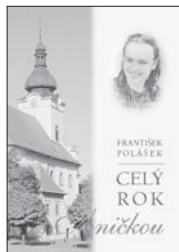

CELÝ ROK S ANIČKOU

Doc. ICLic. František Polášek, Th.D.

Malý duchovní průvodce na každý den v roce – slova a myšlenky Aničky Zelíkové z jejích vlastních písemností nebo písemností ThDr. Hloucha či s. Ludmily, kteří je uvádějí jako slova Aničky. Poté, co na Zelený čtvrtek roku 1938, ve svých 14 letech, zcela zdravá Anička nabídla Bohu svůj život jako smírnou oběť, dostala následující den chrlení krve. Lékaři jí dávali dva měsíce života, Anička však žila ještě více než tři roky. Dobu své nemoci využila k intenzivnímu rozvoji duchovního života a k apoštolátu. Umírala v láskyplném odevzdání sebe samé Ježíši, ve vděčnosti, že její oběť je přijímána.

Brož., A5, 104 stran, 95 Kč

**SLUŽEBNICE BOŽÍ ANIČKA ZELÍKOVÁ • Život a ctnosti
Doc. ICLic. František Polášek, Th.D.**

Autor, již zesnulý postulátor diecézního beatifikačního procesu služebnice Boží Aničky Zelíkové, tímto obsáhlým dílem podává příklad k následování duše toužící po svatosti a po usmiřování za hříchy druhých lidí vlastní obětí, především za hřešící proti nenarozenému životu. Anička Zelíková žila vírou a láskou a na věčnost odešla se šťastným úsměvem na rtech. P. František Polášek v knize použil duchovních deníků a jiných písemností Aničky Zelíkové, vzpomínek a některých dopisů dalších osob a informací získaných v přípravném období před zahájením oficiálního diecézního beatifikačního procesu. Nechybí ani chronologický přehled života Aničky a údaje o rodině a o svědectvích. Publikace je doplněna černobílými fotografiemi z materiálů pro beatifikaci.

Brož., A5, 368 stran + 16 stran obrazové přílohy, 264 Kč

DUCHOVNÍ OBNOVA S ANIČKOU

Mons. Jan Graubner

Cílem křesťanského života, který máme mít před očima vždycky, v každé etapě životní pouti, je nebe – trvalé spojení s Bohem, který je jediným zdrojem a dárcem pravého štěstí. K úspěšnému putování je třeba mít dostatek pevné vůle a vytrvalosti, správnou výbavu, odvahu osvobodit se od všeho, co putování znemožňuje či zbytečně ztěžuje, a správně zvolit společníky. Zde se jako společník nabízí Anička Zelíková. Tato knížička vznikla při duchovních obnovách, které dával olomoucký arcibiskup Jan Graubner členům Matice svatohostýnské, katechetům či svým spolupracovníkům a dalším skupinám.

Brož., A6, 70 stran, 69 Kč

Všechny tyto uvedené knihy jsou ještě skladem a lze je objednat. Kontaktní údaje pro objednávku najdete na poslední straně Světla.

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, z veliké lásky nebeského Otce jsem při vás jako vaše Matka, a vy jste při mně jako moje děti, jako apoštolové mojí lásky, které neustále shromažďují kolem sebe. Děti moje, vy jste ti, kteří se v modlitbě máte v plnosti odevzdat mému Synu, abyste už nežili vy, ale můj Syn ve vás. Takže všichni ti, kteří neznají mého Syna, uvidí Ho ve vás a budou si přát Ho poznat. Modlete se, aby ve vás viděli rozhodnou pokoru a dobrotu, ochotu ke službě druhým; aby ve vás viděli, jak srdcem žijete světské povolání ve spojení s mým Synem; aby ve vás viděli dobrotu, něžnost a lásku k mému Synu, jakož i k svým bratrům a sestrám. Apoštolové mojí lásky, musíte se mnoho modlit a očistit svá srdce, abyste vy jako první chodili cestou mého Syna, abyste vy byli spravedliví, spojení se spravedlností mého Syna. Děti moje, jako moji apoštolové musíte být sjednoceni ve společenství, které vychází z mého Syna, aby moje děti, které neznají mého Syna, poznaly společenství lásky a přály si chodit cestou života, cestou jednoty s mým Synem. Děkuji vám.“

2. dubna 2018

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (3)

2. Zjevení (druhá část)

Jak se dalo předpokládat, Cornacchiola se rozčílil, protože jeho malý syn napodoboval katolickou modlitbu, zatímco adventisté se modlí vstojе a bez sepětí rukou.⁽¹⁾ Řekl Isole: „Nechci, abyste si hráli na »krásnou Paní«, ale ona mu odpověděla, že žádnou takovou hru nezná.

„Když jsem to řekl, děvče se chystalo odejít, ale najednou se zastavilo, otočilo se k jeskyni a nechalo upadnout kyticí květin. Pokleká po pravici Gianfranca, sepne ruce k modlitbě, hledí na jedno místo v jeskyni a také ona opakuje: »Krásná Paní.« Myslím si tedy, že se rozhodli dělat si ze mě legraci, dávám malý pohledek Carlovi a říkám mu, aby si také on šel hrát. Rozzlobeně mi odpovídá: »Tati, nevím, jak se tato hra hraje.« Sotva dokončil tuto větu, zastavil se. Jenže neušel ani dva metry a také on se otáčí, zamíří k jeskyni, pokleká po pravici Isoly a začíná opakovat spolu se sourozenci: »Krásná Paní...« Zdálo se, jako by spolklí gramofonovou desku a opakovali stále a nepřetržitě totéž slovo.“

Cornacchiolův hněv dosáhl vrcholu. Přiblížil se ke Carlovi, který mu byl nejbližší po ruce, vzal ho pod paži a se spíláním se ho snažil odtáhnout: avšak chlapec se stal přetěžkým, jako kamenný kvádr zasazený do země. Totéž se mu stalo s Isolou a s Gianfrancem:

„Byli celí bledí, takřka průsvitní, s rozšířenými zorničkami a s upřeným pohledem. Bylo nemožné s nimi pohnout byt jen o jeden milimetr. Dívám se do jeskyně. Myslím si: »Možná to bylo doupě čarodějnic? Nebo to je ďábel? Či nějaký kněz, který si tropí žerty, aby nás vyděsil?« Vstupuji dovnitř a se zařatými pěsti křičím: »Kdo je zde uvnitř? Pojď, ukaž se a vyjdi ven!« Ale jeskyně je tmavá, prázdná, nikdo zde není. Čím více jsem hledal, tím více se mě zmocňoval strach. Vyjdu ven a děti jsou stále ve stejné pozici. Volám je s pláčem: »Isolo, Carlo, Gianfranco, tatínkovi drahoušci, zvedněte se!« Začalo mě ochromovat zděšení. Ve svém podvědomí jsem si říkal: »Doufejme, že se mi to jen zdá.«“

Ze srdce mu nenadále vyhrkla prosba: „Bože, zachraň nás!“ Dal se do bě-

hu sem a tam a hledal nějakou pomoc, pak se zastavil a s rukama ve vlasech propukl v pláč.

„Vidím, jak z nitra jeskyně vycházejí ve směru mých očí dvě velmi bělostné ruce. Jejich prsty se pomalu, ale nezadržitelně přibližují, dotýkají se mých očí a pociťuji, jako by z nich bylo něco strženo, cosi jako kůra, která odpadá. Také já, jako mé děti, poklekám a spinám ruce; a vstupuje do mě pravý pokoj, mír, nepopsatelná radost, předtím nikdy nezakoušená. Děti jsem si ještě uvědomoval, ale jako něco vzdáleného, jako matnou ozvěnu. Přede mnou se odhrnuje závoj, jakási průsvitná opona, jež se postupně odhrnuje. Pak vidím uvnitř temnoty jeskyně malé světlo, které se stále více zvětšuje. Je stále silnější, jakoby slunce, tisíc sluncí, zářících intenzivním světlem, vstoupilo do jeskyně a způsobilo, že vše ostatní zmizelo. A já se cítím lehoučký, osvobozený od tíhy těla a obklopený světlem, jež není tím, které my lidé známe. Uprostřed tohoto nadpřirozeného světla vidím balvan. Nad tímto balvanem vidím s úžasem a dojetím, jež jsou stěží snesitelné, vyzdvíženou ve vzduchu postavu rajské Ženy.“

„Barva očí je světlehnědá, orientálního typu. Na hlavě jí spočívá zelený plášť, zbarvený jako luční tráva na jaře. Plášť jí splývá po bocích až k bosým nohám. Zpod zeleného pláště je možno zahlédnout černé vlasy s pěšinkou uprostřed. Má velmi bělostné a dlouhé šaty se širokými rukávy a zapnuté u krku. Boky jsou opáskány červeným pásem se dvěma cípy, které visí napravo ve výši kolen. Má zdánlivý věk dvaceti/pěťadvacetileté dívky a výšku jednoho metru a pětadesáti centimetrů.“⁽²⁾

„Krásná Paní“ měla v pravé ruce ve vyšší prsou knihu s obalem popelavé barvy, zatímco levou rukou ukazovala ke svým nohám, kde byla černá látka podobná klerice, zmuchlaná na zemi, a kusy krucifixu, téhož, který Cornacchiola v roce 1939 roztržil doma po svém návratu ze Španělska, nakupené bokem. Pak svou levicí zakryla ruku, která držela knihu, a začala mluvit. Mluvila asi hodinu, mezi 16. a 17. hodinou.⁽³⁾ „Říká mi tolik vě-

cí, které počínají slovem: »Jsem« a končí slovem: »Láska.«“ Během promluvy se na počátku projevovala jako maminka, která láskyplně kárá svého syna; po zbytek vidění byl její pohled naladěný k spíše smutnému úsměvu. Když domluvila, Panna od Zjevení (*la Vergine della Rivelazione*) – tak se „krásná Paní“ představila – obrátila svůj poslední pohled a mateřský úsměv na čtyři vizionáře, ustoupila, mírně se jim uklonila, pak se obrátila po své levici a vzdálila se směrem k Svatému Petru.⁽⁴⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ V úvodní části této druhé kapitoly se psalo o tom, jak adventista Bruno Cornacchiola se svými dětmi Isolou, Carlem a Gianfrancem dne 12. dubna 1947 vyrazil na vycházku do lesa na místě *Tre Fontane* na okraji Říma. V jedné chvíli zastihne svého nejmladšího syna Gianfranca, jak se sepjatými rukama klečí před jeskyní a opakuje slova: „Krásná Paní.“ [pozn. překl.]

⁽²⁾ Do svého diáře si Bruno 5. června 1973 poznamenal: „Tři barvy naší Matky nejsou barvy vlajky, ale symbolizují tři Božské osoby jednoho Boha Lásky. Zelená je Otec Stvořitel, který nám s dobrotou daroval život a to, co má život zapotřebí, aby pokračoval; bílá je Syn, který nám skrze svou smrt dal znovu život, jehož jsme pozbyli v ráji, a prostřednictvím křtu nám daroval milost; červená je Duch Svatý, který nám daruje stvoření Otce a milost Syna v jednotě lásky a života.“

⁽³⁾ V noci po návratu domů Bruno přepsal tužkou do sešitu s černou obálkou celé poselství: naslouchal mu znovu v myslí, jako by to byla magnetofonová nahrávka, která se zastavovala a vracela zpět, když nestihal sledovat diktát.

⁽⁴⁾ V roce 1962 Bruno Cornacchiola svěřil svému duchovnímu vůdci Mons. Antoniovu Teddemu to, co mu osobně zjevil papež Pius XII.: totiž, že téhož 12. dubna 1947 obdržel on sám přímo od Panny Marie potvrzení o jejím zjevení v Římě, aniž by upřesnil, zda se jednalo o sen či vidění.

Pondělí 23. 4. 2018

6:05 V pohorách po horách (33. díl): Klokočovské skály
6:15 Bol som mimo: Jan Eriksen **7:25** Portréty krajiny
7:50 Výpravy do divočiny: Tygři ještě žijí **9:00** Živě s Noe [L]
9:20 Exit 316 (43. díl): Milost **9:45** Buon giorno s Františkem
10:45 Angola: Vstaň a choď, Angolo **11:30** Živě s Noe [L]
12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Jde o život (4. díl):
Modlitba III. **13:35** Můj Bůh a Walter: Zlo **14:00** Živě s Noe [L]
14:30 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky **15:25** Náš
dům v kosmu – ekologie a bioetika (21. díl): autor a prů-
vodce Marek Orko Vácha **15:50** V souvislostech (226. díl)
16:10 Mezi pražci (67. díl): Duben 2018 **16:55** Vezmi a čti:
Duben 2018 [P] **17:10** Můj chrám: Max Kašparů, kostel
sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice [P] **17:30** Mše svatá z ka-
tedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze [L] **20:00** Dům
ze skla? (19. díl) [L] **21:00** UNITED Report (1. díl): Identita
21:30 Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Bogdan Stepien
– Zázraky Boží milosti **23:05** Terra Santa news (290. díl):
18. 4. 2018 **23:30** Kulatý stůl: Maximální křesťanství. Životní
příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny.
1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 4. 2018

6:05 Setkání s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník
MF Pardubické hudební jaro **7:05** Pod lampou **9:00** Živě
s Noe [L] **9:20** V souvislostech (226. díl) **9:40** Česká věda
10:00 Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Bogdan Stepien
– Zázraky Boží milosti **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední
modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars
Vaticana (13. díl) **13:00** Stíny nad Libavou **13:40** V pohorách
po horách (33. díl): Klokočovské skály **14:00** Živě s Noe [L]
14:30 Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš **15:20** Blanchet
15:40 Léta letí k andělům (35. díl): Jitka Molavcová – he-
rečka a zpěvačka **16:05** Kulatý stůl: Maximální křesťanství.
Životní příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa
Zvěřiny. **17:40** Do varu s Maxem Kašparů (1. díl): Křesťan
a média **18:00** Noeland (33. díl) **18:25** Sedmihlášky (25. díl):
Keď si ty taký krajčír **18:30** Maminčiny pohádky (15. díl):
O splněním přání **18:40** Animované příběhy velikánů dějin:
Maria Curie-Skłodowska (1867–1934) **19:10** Česká věda
19:30 Zpravodajské Noeviny (951. díl): 24. 4. 2018 [P]
20:00 Missio magazín: Duben 2018 [P] **21:10** Řeckokatolický
magazín (153. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** P. Vojtěch
Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o rozse-
vači (Mt 13,1–9; Mk 4,1–9; Lk 8,4–8) **22:40** Cvilíkání (59. díl):
Spolektiv **23:50** Terra Santa news (290. díl): 18. 4. 2018
0:15 Večer chval: Přehledka církevních škol Odry **1:30** Noční
repríza dopoledních pořadů.

Středa 25. 4. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (951. díl): 24. 4. 2018
6:25 Klapka s ... (46. díl): Arnoštem Lukešem **7:30** Noční
univerzita: ThDr. Josef Hromádka – Sv. Vojtěch a Václav
– předchůdci našich evropských cest **8:40** Hovory
z Rekovic: Katarína Salayová-Jurkovičová **9:00** Živě
s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (13. díl) **9:30** Přímý přenos
generální audience papeže [L] **10:40** Jeziuitské redukce
v Paraguai **10:55** Nikaragua – Matka všech **11:30** Živě
s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá
z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla? (19. díl)
14:00 Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Řád Milosrdných
bratří **15:35** ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl)
15:45 Můj chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba,
Žirovnice **16:05** Přijďte večer k nám ... z hotelu Olšanka
v Praze **17:40** Můj Bůh a Walter: Vtělení **18:00** UNITED
Report (1. díl): Identita **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl):
Osika a vítr **18:40** Sedmihlášky (25. díl): Keď si ty taký
krajčír **18:45** Zpravodajské Noeviny (951. díl): 24. 4. 2018
19:05 Katolíci v Moskvě **19:30** Terra Santa news (291. díl):
25. 4. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:10** BET LECHEM –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

vnitřní domov (13. díl): Leopold Mandič – svatý (zповěd-
ník z Padovy) **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univer-
zita: P. Kamil Obr – Očistím vás... **22:45** Generální audience
Svatého otce **23:10** Vezmi a čti: Duben 2018 **23:25** Náš
dům v kosmu – ekologie a bioetika (21. díl): autor a prů-
vodce Marek Orko Vácha **23:50** Outdoor Films s Miloslavem
Doležalem (11. díl): Cesta za snem **1:20** Noční repríza do-
poledních pořadů.

Čtvrtek 26. 4. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami
6:45 BET LECHEM – vnitřní domov (13. díl): Leopold Mandič –
svatý (zповědník z Padovy) **7:05** P. Vojtěch Kodet – Tajemství
Božího království: Podobenství o rozsevači (Mt 13,1–9;
Mk 4,1–9; Lk 8,4–8) **7:40** Potkal jsem Boha v temnotě
8:15 Do varu s Maxem Kašparů (1. díl): Křesťan a média
8:35 Terra Santa news (291. díl): 25. 4. 2018 **9:00** Živě
s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Maximální křesťanství. Životní
příběh Adolfa Kajpra, Antonína Mandla a Josefa Zvěřiny.
10:55 Nowa Huta **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední mod-
litba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Setkání
s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník MF Pardubické hu-
dební jaro **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (7. díl):
Doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D. **15:15** Řeckokatolický ma-
gazín (153. díl) **15:30** Generální audience Svatého otce
16:00 Zpravodajské Noeviny (951. díl): 24. 4. 2018
16:20 Muzikanti, hrajte **16:55** Z kraje pod Buchlovem:
Pohádky a pověsti **18:00** Animované příběhy velikánů dějin:
Maria Curie-Skłodowska (1867–1934) **18:30** Maminčiny po-
hádky (17. díl): Ostrov blaženosti **18:40** Sedmihlášky (25. díl):
Keď si ty taký krajčír **18:50** Ars Vaticana (14. díl) **19:00** Večeře
u Slováka: 5. neděle velikonoční [P] **19:30** Zpravodajské
Noeviny (952. díl): 26. 4. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb
Festivalové kukátko (23. díl) [P] **21:05** Lednický park
vypravuje **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P]
0:10 Zpravodajské Noeviny (952. díl): 26. 4. 2018 **0:30** Můj
chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice
0:45 Můj Bůh a Walter: Vtělení **1:00** Noční repríza do-
poledních pořadů.

Pátek 27. 4. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (952. díl): 26. 4. 2018 **6:25** Můj
chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice
6:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (21. díl): autor
a průvodce Marek Orko Vácha **7:05** Vezmi a čti: Duben 2018
7:20 Meandry řeky Odry **7:45** Jen Bůh **8:15** Noční univerzita:
P. Kamil Obr – Očistím vás... **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Bez
hábitu: Chemin Neuf (4) **10:05** O Adolfině Tačové **10:15** Dům
ze skla? (19. díl) **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl)
11:30 Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše
svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Ars Vaticana (14. díl)
13:05 Mezi nebem a zemí **13:40** BET LECHEM – vnitřní
domov (13. díl): Leopold Mandič – svatý (zповědník
z Padovy) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Chemin
Neuf (4) **15:25** Putování Modrou planetou: Ekvádor, země
pod Andami **16:10** Zpravodajské Noeviny (952. díl):
26. 4. 2018 **16:30** Salesiáni na Kubě **16:55** Missio ma-
gazín: Duben 2018 **18:00** Sestra Tereza Valsé Pantellini

– místa a vzpomínky **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl):
Skřítek Domácníček **18:40** Sedmihlášky (25. díl): Keď si ty
taký krajčír **18:45** Můj Bůh a Walter: Vtělení **19:05** Krůček
po krůčku – Etiopie **19:35** Charita Vsetín **20:00** Noemova
pošta: Duben 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře
u Slováka: 5. neděle velikonoční **22:30** V pohorách po ho-
rách (33. díl): Klokočovské skály **22:45** Cesta k andě-
lům (102. díl): Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pra-
vnuk Antonína Dvořáka **23:40** Vít Kašparík, koncovky, fu-
jarky, grumle a jiné hudební nástroje **0:05** Poodří – mokřady
mezinárodního významu České republiky **0:45** Nadej na
vzdělání **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 4. 2018

6:05 Klapka s ... (29. díl): Evou Benešovou **7:10** Noe-
land (33. díl) **7:35** Animované příběhy velikánů dějin: Maria
Curie-Skłodowska (1867–1934) **8:05** Sedmihlášky (25. díl):
Keď si ty taký krajčír **8:15** Můj Bůh a Walter: Vtělení **8:30** Můj
chrám: Max Kašparů, kostel sv. Filipa a Jakuba, Žirovnice
8:50 Vezmi a čti: Duben 2018 **9:05** Exit 316 (43. díl): Milost
9:25 UNITED 2017: Hlavní program **12:00** Angelus Domini [P]
12:05 Zpravodajské Noeviny (952. díl): 26. 4. 2018
12:25 Pod lampou **14:30** Terra Santa news (291. díl):
25. 4. 2018 **14:55** Večeře u Slováka: 5. neděle veliko-
noční **15:25** Missio magazín: Duben 2018 **16:25** V poho-
rách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorka-
tina **16:40** Cimbál Clasic: kostel sv. Šimona a Judy v Praze
18:00 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (22. díl): autor
a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlášky (25. díl):
Keď si ty taký krajčír **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl):
Skřítek Domácníček **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro
Evropu [P] **19:30** V souvislostech (227. díl) [P] **20:00** Outdoor
Films s Milanem Jánem (68. díl): Tajgy a tundry severový-
chodní Sibíře [P] **21:35** Život za život **23:10** Silva Gabreta:
Jak se rodí šumavský horský les **23:40** Řeckokatolický ma-
gazín (153. díl) **0:00** Noční univerzita: ThDr. Josef Hromádka
– Sv. Vojtěch a Václav – předchůdci našich evropských cest
1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 4. 2018

6:05 Řeckokatolický magazín (153. díl) **6:20** Putování Modrou
planetou: Ekvádor, země pod Andami **7:00** Jak potkávat
svět (59. díl): S Marií Rottrovou **8:25** Ars Vaticana (14. díl)
8:35 U VÁS aneb Festivalové kukátko (23. díl) **9:40** Do varu
s Maxem Kašparů (1. díl): Křesťan a média **10:00** Večeře
u Slováka: 5. neděle velikonoční **10:30** Mše svatá z kostela
sv. Václava v Ostravě s farností Březová u Uh. Hradiště [L]
11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl) **12:00** Polední
modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislos-
tech (227. díl) **12:40** Světlo pro Evropu **12:50** Zpravodajský
souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra
Santa news **13:40** Outdoor Films s Milanem Jánem (68. díl):
Tajgy a tundry severovýchodní Sibíře **15:15** Muzikanti,
hrajte **15:50** Noční univerzita: P. Kamil Obr – Očistím
vás... **16:30** Skryté poklady: Roman **17:00** P. Vojtěch
Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství
o světle (Mk 4,21–25; Lk 8,16–18) [P] **17:35** BET LECHEM
– vnitřní domov (13. díl): Leopold Mandič – svatý (zповěd-
ník z Padovy) **17:55** Sedmihlášky (28. díl): Já su ráda, že
su mladá **18:00** Noeland (34. díl) **18:30** Animované příběhy
velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville
1871–1948) [P] **19:05** UNITED Report (1. díl): Identita
19:30 Exit 316 MISE: Dnešek neumírá [P] **20:00** Babi
20:45 Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGU
21:30 V souvislostech (227. díl) **22:00** Missio magazín:
Duben 2018 **23:05** Lednický park vypravuje **23:30** Ars
Vaticana (14. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka
0:05 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské
Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza do-
poledních pořadů.

Pondelok 23. 4. o 17:30 hod.: Doma je doma z Nimnice

Doma je doma z duchovno-ozdravného pobytu v kúpeľoch Nimnica. S o. Michalom Zamkovským CSsR sme sa rozprávali o jeho živote, výzvach, spôsoboch, ako sa priblížiť k Bohu. Druhý hosť, o. Eduard Janiček, sa nám bližšie predstaví – kto je, aká bola jeho cesta ku kňazstvu a aké sú jeho záľuby. Moderuje Jana Trávníčková, na gitaru hrá Veronika Strelková.

Utorok 24. 4. o 21:15 hod.: Spojení oceánom (Martin Vraštiak, Manhattan New York)

Približuje život slovenskej komunity v USA a Kanade. Moderuje Aneta Lisá.

Streda 25. 4. o 21:30 hod.: Runiverz

Vysokoškolský život má svoje špecifiká. Tie, ktoré sa týkajú Katolíckej univerzity v Ružomberku, si priblížime v relácii Runiverz.

Štvrtok 26. 4. o 17:00 hod.: Nová kvalita života (Ja som vinič, vy ste ratolesti)

LECTIO DIVINA – meditatívne čítanie Svätého písma, sprevádzané modlitbou.

Piatok 27. 4. o 17:30 hod.: Loreto – Tajomstvo Svätého domu z Nazareta (dokument)

Neobyčajné bádanie po jednej z najfascinujúcejších záhad kresťanstva: prenesenia Svätého domu Panny Márie z Nazareta do talianskeho mesta Loreto. Podľa tradície ho sem preniesli anjeli. Podľa najnovšej teórie to boli kresťania za čias križiackych výprav. Vydajme sa spolu s pomocou predstavivosti a 3D grafiky na cestu Svätého domu, ktorý pre súčasných odborníkov stále predstavuje skutočnú záhadu.

Sobota 28. 4. o 20:30 hod.: Spasiteľ (film)

Film je v arabčine. Herci sú zo Stredného východu a samotný film je produkovaný v Palestíne. Bol to čas, keď Rím panoval nad svetom a držal v rukách moc nad životom a smrťou. Provincia v rímskej Palestíne bola vriacim kotlom rebélie a útlaku. Do týchto okolností zasadzuje Lukáš príbeh plný zázrakov, úžasu a premeny. . .

Nedeľa 29. 4. o 20:30 hod.: Duchovná poradňa (o. Michal Zamkovský CSsR: Boh je Láská?)

Zaujíma vás duchovný život a pritom máte otázky, na ktoré sa vám zatiaľ nepodarilo nájsť odpovede? Otec Michal Zamkovský a otec Ján Buc budú prinášať odpovede na vaše otázky i pochybnosti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
21. – 28. DUBNA 2018

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 4.		PO 23. 4.		ÚT 24. 4.		ST 25. 4.		ČT 26. 4.		PÁ 27. 4.		SO 28. 4.	
Antifona	518	582	1722	1941	518	582	1354	1499	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	1349	1494	518	582	1673	1893	518	582	518	582	518	582
Antifony	563	633	1350	1494	1167	1297	1682	1499	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	1350	1495	570	641	1682	1500	577	649	580	652	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	1350	1495	570	642	1354	1500	577	649	580	653	583	656
Prosby	564	634	1724	1943	571	642	1683	1500	577	649	580	653	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	1350	1495	1353	1498	1354	1501	578	650	581	653	1355	1505
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	1726	1945	571	643	1684	1501	578	650	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	1350	1495	571	642	1354	1501	578	650	581	653	584	657
Nešpory:														
	SO 21. 4.													
Hymnus	517	581	517	581	1351	1496	517	581	1685	1502	517	581	517	581
Antifony	561	632	565	636	1715	1932	1177	1307	1685	1503	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1715	1932	1177	1308	1678	1897	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	1352	1497	572	644	1686	1503	579	651	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	1352	1497	572	644	1354	1504	579	651	582	655
Prosby	562	633	566	637	1718	1936	572	644	1686	1504	579	652	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	1350	1495	1353	1498	1354	1501	578	650	581	653
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 22. 4. – 4. nedeľa velikonoční

1. čt.: Sk 4,8–12
 Ž 118(117),1+8-9.21–23.26+28–29
 Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Jan 3,1–2
 Ev.: Jan 10,11–18

Pondělí 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49
 nebo Kol 1,24–29; 2,4–8
 Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10
 Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 10,11–16

Úterý 24. 4. – nezávazná památka sv. Jiří nebo sv. Fidela ze Sigmaringu

1. čt.: Sk 11,19–26
 Ž 87(86),1–3.4–5.6–7
 Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 10,22–30

Středa 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b–14
 Ž 89(88),2–3.6–7.16–17
 Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 16,15–20

Čtvrtek 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 13,13–25
 Ž 89(88),2–3.21–22.25+27
 Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 13,16–20

Pátek 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 13,26–33
 Ž 2,6–7.8–9.10–11
 Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,1–6

Sobota 28. 4. – nezávazná památka sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 13,44–52
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
 Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,7–14

MODLÍME SE K PANNĚ MARIÍ - PRO DĚTI

ZDRÁVAS, MARIA

Bruno Ferrero • Z italského přeložil Jan Lachman • Ilustrace Juraj Martiška • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Knižka nabízí text modlitby *Zdravas, Maria* s krátkými příběhy, které dětem přiblíží jak obsah této krásné modlitby, tak i láskyplnou přítomnost Panny Marie v našich životech. Titul je vhodný pro děti předškolního a mladšího školního věku, ale také třeba jako odlehčené čtení pro májové pobožnosti.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 193x155 mm, křídový papír, 48 stran, 169 Kč

SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ

ČLOVĚK JAKO TĚLO A DUŠE V TEOLOGICKÉ SUMĚ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Kateřina Kutarňová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze prof. PhLic. Vojtěch Novotný, Th.D., a prof. Michal Chabada, Ph.D.

Problém duše a těla a jejich vztahu, zařazení člověka do hierarchie stvoření, nesmrtnost lidské duše a její specifická opo-
tí duši jiných tvorů, to jsou některé z problémů, jimiž se zabývají otázky 75 a 76 (STh I) uvozující traktát o člověku z díla sv. Tomáše Akvinského *Summa theologiae*.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 104 stran, 130 Kč

O PROZŘETELNOSTI A PŘEDURČENÍ

Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Petr Dvorský • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze Mgr. Petr Dvořák, Ph.D., a ThLic. David Peroutka, Ph.D.

Jak sloučit existenci Boha, který je všemohoucí, vševědoucí, vševládá a v nejvyšší míře dobrý, se světem, v němž existuje náhoda, svoboda rozhodování a zlo? Je jedním z ustálených klíšé současnosti, že křesťané na podobné otázky nedokážou odpovědět. Že může být až neslušné, nabubřelé či rouhavé se o to vůbec

snažit. Cílem této knihy je poskytnout čtenáři průhled do myšlenkového světa autora, kterému to nikdo neřekl. Otázky Boží prozřetelnosti péče o svět a neomylného vedení předurčených ke spáse jsou tématem, ke kterému se Tomáš vrací celý svůj život: Disputované otázky o pravdě 5–7 ukazují, jak se k těmto problémům stavěl na počátku svého univerzitního působení v roli mistra.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 392 stran, 440 Kč

DARY DUCHA SVATÉHO V TEOLOGICKÉ SUMĚ

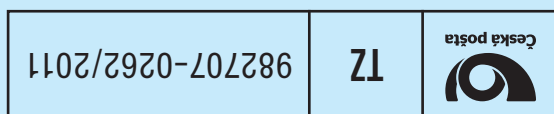
Tomáš Akvinský • Překlad, úvodní studie a poznámky Tomáš Machula • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Odborná recenze prof. PhLic. Vojtěch Novotný, Th.D., a Adam Mackerle, Th.D.

Tento svazek obsahuje překlad tří otázek díla sv. Tomáše Akvinského *Summa theologiae* (STh I–II, q. 68–70), které završují morální pojednání o dobrých habitech, tedy ctnostech. Po tématu přirozeně získávaných morálních ctností přichází na řadu otázky nadpřirozeného působení v člověku. Nejedná se zatím o vlití teologické neboli božské ctností, ani o milost obecně, ale o specifické působení Ducha Svatého v člověku: to znamená dary Ducha Svatého, blahoslavenství a plody (ovoce) Ducha Svatého.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 104 stran, 130 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**